

Udlandhaug-tårnet.
Minnesmerke over slaget
ved Hafrsfjord.

Av Vidkun Quisling.

Hafrsfjord.

Vi oplever i denne store brytnings-tiden en gjenfodelse og nyutvikling av nasjonaltanken hele verden over og også i det norske folk.

Liberalismen, den politiske tankegang som behersket utviklingen i den nyeste tid inntil verdenskrigen, nærte et ubestemt håp om at nasjonene skulde oppløses i internasjonalisme. Og liberalismens motstykke, marxismen, bygger bevisst på internasjonalisme, og på utslettelse av nasjonalfølelsen. Marxismen, som det norske arbeiderparti og kommunistpartiet arbeider for, tilstreber en kommunistisk verdensrepublikk. Men naturen vil det anderledes. Den vil forskjellighet og ren utforming. Den tilstreber nok også et verdensfellesskap. Men det er et verdensfellesskap bygget på samvirke av frie og organiserte nasjoner, hvor ethvert folkeslag kan leve sitt eget liv og arbeide sammen med de andre nasjoner til gjensidig nytte for sig selv og for hele menneskehetens fremgang. Og har det nogensinde vært forhold som skulde gjøre dette klart, og knuse den takede og formastelige drom om nasjonenes oppløsning og utslettelse i verdensrepublikken, så er det vel forholdene i vår tid.

I denne tid som er kjennetegnet av en almindelig oppløsning og nyskaping på alle livets områder, vender folkene tilbake til det nasjonale prinsipp. De søker der instinktmessig redningen likeoverfor de oppløsningsfenomener som truer dem med anarki og undergang. Nasjonaltanken med nytt innhold i pakt med utviklingens og tidens krav og i en for alle fattelig form: *idéen om nasjonen som organisert enbet i verdensfellesskapet*, denne nye og sterke tanke fremtrær som løsningen der kan overvinne tidens vanskeligheter. Der er faktisk ingen annen utvei. Hvad skal bli av de europeiske stater, hvad skal bli av det norske folke-

samfund i disse nodstider, hvis folkene ikke kan gjenfodes åndelig og nasjonalt og hente nytt liv fra det nasjonale grunnlag som de er bygget på?

Men en slik levende og aktiv *nasjonalbevissthet* som nu trenges, beror i meget på følelsen og forståelsen av sammenhengen i vårt folks historiske liv. En uklar fedrelandskjærighet er ikke nok. Vi må levende føle og forstå at vi er ledd i et historisk og organisk skjebnefellesskap med rot i fortiden og med fremtids idealer, at nasjonen er en levende og voksende organisme, hvori Guddommen åpenbarer sitt skapende virke, en nasjonal enhet og personlighet med leverett og mål langt utover de enkelte personer og grupper og utover de slektledd som lever i øieblikket.

For et slikt syn står *Harald Hårfagre* og hans dristige verk som en soile der både minner og maner. Minner om plikt og ansvar. Maner til ny kamp og ny gjerning. Ti Hafrsfjordslaget er enda ikke kjempet til ende.

En tusenårig linje går fra samlingen av Norges fylker til dagens strid for nasjonal enhet og et solidarisk norsk folkesamfund bygget op organisk på arbeidslivets grunn med et sterkt og stødig styre; fra Haralds kamp i et avgjørende historisk vendepunkt for det norske folks selvstendige tilværelse, til Nasjonal Samlings kamp i et like avgjørende vendepunkt mot materialismens og marxismens mørke makter; fra rikskongens strid mot sondringsånden og nessekongene til vår strid mot parti- og klassepolitikken, og mot dem som lever av denne splittelsespolitikk. Kort, fra Norges samling til ett rike, til Norges samling til ett folk.

Det er for å gjøre denne sammenknytning med fortiden fullt levende at vi i Norges nye samlingsbevegelse i sluttet fylking motes i år på selve skueplassen for grunnleggelsen av Norges rike og av den nasjonale enhetsfølelse. Likesom da vi ifjor mottes i Trondheim og på Stiklestad, vil vi i år ved å samles ved Hafrsfjord føle noget av historiens vingesus. Ved erindringen om den mektige personlighet som skapte Norges-tanken, og om hans kamp for Norges samling og det norske folks fri og selvstendige liv, skal vi vinne ny styrke og nytt samhold til å føre igjennem også *vår* kamp for rikets og folkets helhetssak.

VIDKUN QUISLING.